

opvoering van dit stuk, noch voor de manier waarop dat gebeurde, ernstige of dwingende redenen.

Terug in de woestijn wil een komedie zijn, een farce zelfs (wat hebben al die schrijvers toch om the continental Alan Ayckbourn te willen zijn?) en ook een zwaar aangezette satire op de burgerij van een Frans provinciestadje ten tijde van de Frans-Algerijnse koloniale oorlog in de vroege jaren '60: bekrompenheid, corruptie, liefdeloosheid en racisme viëren hoogtij in dit milieu dat niet buiten de cirkel komt van woning, kantoor en kerk. Alleen: de satire slaagt maar half omdat er toch nog een té grote sérieux mee gemengd wordt, realisme en fantasie door mekaar geklutst worden, de opbouw verward is en Koltès zich in alle opzichten gedraagt als een debutant die in zijn eerste stuk alles, maar dan ook alles wil stoppen wat hij te zeggen (of niet te zeggen) heeft en daardoor een onmogelijke massa verschillende thema's aansnijdt, die uiteraard geen van alle behoorlijk kunnen uitgewerkt worden. Daar komen nog passages bovenop waar Koltès totaal geen afstand tot zijn stof bewaart en de lelijke toppen van het vormingstheater scheert.

Het wordt dus al een klus om daar een echt overtuigende voorstelling uit te halen. Maar wat Rijnders afleverde, was volkomen inspiratieloos. Een spelletje petgooien, waarbij maar zelden het haakje geraakt werd. Een slordig concept dat met de Franse slag werd uitgewerkt. Daarbij leek het erop alsof de acteurs maar stonden te doen wat hun goeddacht, zonder dat de regie hen naar het vertolken van een duidelijk theateraal standpunt bracht. Er werd dan ook door meer dan één van de dertien spelers onbehoorlijk slecht geacteerd. Zodat voor deze toeschouwer de titel van het stuk allengs veranderde in een vrome wens.

"Een propere voorstelling", zei de Kaaitheaterdirecteur, die ze nog net voordien in Amsterdam had gezien. Wat moet dat godverdomme betekenen?

Magere jaren

Dat zeven vette jaren onvermijdelijk gevolgd worden door zeven magere, zou het dan toch waar zijn? Als ik mijn conclusies van drie seizoenen geleden herlees, waren toen voor het Kaaitheater de magere jaren al begon-

nen. Allengs vervaagde de glans, de opwinding, de scherpte, de spitsheid, het alerte. Dat de magere jaren niet voorbij zijn, blijkt voor wie kan tellen uit het voorbije seizoen: te veel hernemingen, te veel zwakke produkties, te veel schrappingen uit noodzaak, vermoedelijk van uitgerekend de interessantere produkties (Wooster, Squat, de Hongaren).

Natuurlijk is er te weinig geld, natuurlijk zijn er tal van andere problemen. En het Kaaitheater heeft zelf ook wel een zekere artistieke malaise onderkend. Alleen is de oplossing daarvoor misschien al te snel gezocht in een wijziging van de formule en het opvoeren van de eigen produkties. De zorgen daaromtrent kunnen dan als een wellicht onbewust excuus aangevoerd worden om een broodnodig en veel fundamenteeler gewetensonderzoek niet te veel in de diepte te moeten doorvoeren.

En als het Kaaitheater op bepaalde punten niet tevreden is over het publieksbereik (o.m. voor een wèl belangrijke voorstelling als die van Gosch), moet de reden daarvoor niet alleen gezocht worden in de overstap van festival naar seizoensspreiding, noch in een hierdoor moeilijker te voeren publiciteit, noch in andere secundaire effecten, maar ook en vooral in de inhouden zelf van wat dat seizoen te bieden had.

Dat seizoen in zijn totaliteit over-schouwend valt het mij op dat er — ook in de Vlaamse produktie — aanmerkelijk meer boeiende en interessante voorstellingen buiten dan binnen het Kaaitheater te zien waren. Percentsgewijs zegt dat niets, maar het is, met name voor de eigen produktie, wèl eens te meer een vingerwijzing naar het wellicht te gesloten karakter van de organisatie, waardoor hernemingen enerzijds en produktiedwang anderzijds onvermijdelijk worden.

Wat het Kaaitheater moet presenteren, is gewoon goed theater en het maakt geen ene moer uit welke naam daaronder staat. En voor het buitenland geldt hetzelfde: interessante theatermakers twee en drie keer terughalen, uitstekend, maar niet tot elke prijs.

Daarbuiten, dacht ik, vooral zeer alert blijven voor wat *beweegt*. Dat betekent zèlf in beweging blijven, genadeloos de goed zittende oude huid afstropen en zich onwennig voelen in de nieuwe. Want gewenning is wel het laatste wat het theater in het algemeen en het Kaaitheater in het bijzonder kunnen gebruiken.

Wim Van Gansbeke

Het Humorhuis

SHOWBURO

Boeking: Teater - Dans - Muziek - Anim. - Cirkus - DJ - Komponist - Schrijver - Grime - Costumier - Foto - Video - Pub. - Techniek - Figurant - Gids - Hostess - Kiss-o-gram - Stunt(women) - Verkopers - Jobstud.

Publiciteit & Marketing voor teater

Tekst op maat: Toneel, Lied, Pub., Kabaret, Vertalen, Scenario, Bewerking

Kledij op maat

Software voor show

Inkoop: Kledij, Boek, LP (kabaret)

Televerkoop - Ticketverkoop

Beurzen: Stadsfeestzaal, Meir: december, kadobeurs Rogiercentrum: februari, Salon v.d. Student

Tel.: (03) 225.21.96 of 218.59.41

Adres: Jezuïtenrui 8, Antwerpen (tussen Conscienceplein & Koepoortstraat, parallel aan Wolstr. en Korte Nieuwstr.)

Tram/Bus: 2, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 24

SHOWSHOP

Boeken: Komische Showbiz, Kolder & Kartoens, Moppen, Kursiefjes, Aforismen, Spreuken

Haar: Baard, Snor... Fantasiepruiken en Realistisch Haar.

Schmink: 5 merken

**Kostumes
Accessoires**

H.H. = óók humorshop: Kado, Frats, Feestgerief, LP, Vuurwerk, Video

